

der kan ligge i Formen, og det ærede Medlem forstod det ogsaa selv, da han havde talt lidt, overmaade godt. Sagen er jo nemlig den, at det kan blive slaet fast paa en saadan Maade, at man senere ikke vil kunne komme bort derfra, at der gives Underforporaler og Menige et fast Lønningsløg, medens der mangler enhver Fastslaen af nogen Bestemmelse med Hensyn til Lønningsforbedring for de andre Klasser, der trænge lige saa haardt dertil som Underforporaler og Menige. Ved den Form, at tage en Del ud, som har en berettiget Sympathi til en vis Side, og give dem Lønningsforbedring, medens Andre, som maaste ikke i fuldt Omfang have de samme Sympathier, lades uden Lønningsforbedring, skaber man en Fremgangsmaade, der overmaade let kan faae stor Betydning, om man end i Diebløkket vilde være tilbøielig til at sige: Ja, det er jo kun en Form, om man vedtager det One eller det Andet. I denne Form ligger der en meget vigtig Betydning, og det er ikke Hensynet til Formen eller Ordet om at overholde den paa det Allertrengeste, der har vaet Betænelighed ved at vedtage Forslaget, som det nu foreligger, men det er netop den Realitet, det ærede Medlem selv har fremhævet og nu gjentaget, der har vaet Betæneligheden.

J. Andersen: Ja, hvilken Sympathi der er tilstede eller ikke tilstede, er vistnok vanskelig at bevise, men jeg kan kun inder saa Meget, at, naar det One holder det Andet tilbage, saa er der Ingen af Parterne, der faar Tillæg, og det bliver altsaa Følgen. Naar vi derimod sige: efterhaanden som vi kunne, give vi dem et Tillæg, saa faae de Noget; men naar vi ikke gjøre det, faae de Ingenenting, saa gaar det, som det gif ijsor, og saaledes vil det gaa bestandig.

Da ikke Flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gif til Afstemning, hvorved

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges enstemmig med 49 Stemmer.

Formanden: Da der ikke fremkommer Forslag om Udvalgs Nedsættelse, gaar Sagen umiddelbart til 2den Behandling, og jeg maa da gjøre opmærksom paa, at Endringsforslag til denne 2den Behandling maa indgives i Bureauet inden imorgen Middag Kl. 12.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var: Første Behandling af Forslag til Lov om en midlertidig Fastsættelse af forskellige Lønninger, Godtgjørelser

m. m. til Underofficerer og Menige af Lægds- og Søvæsenet ved Søværnet og de med dem Ligestillede."

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 129—30; 3die Behandling i Folkethinget i dettes Åbende Sp. 1919—21).

Marineministeren: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at det er min Agt at stille Endringsforslag til 2den Behandling omtrent enslydende med min ærede Kollega Krigsministerens til den foregaaende Sag, hvilket Forslag altsaa skulde gaa ud paa, at den fastsatte Lønningsforhøielse først udbetales, naar enten den almindelige Lønningslov for Søværnet er udkommen, eller ogsaa naar den af Finansministeren indbragte almindelige Lønningsforhøielseslov for Embeds- og Bestillingsmænd er emaneret.

N. Rasmussen: Det er jo klart nok, synes det mig, efter Forhandlingens hele Gang, at dersom den ærede Marineminister og den ærede Krigsminister indtage den Stilling, som de nu have antydet, blive Følgerne let uheldige. Jeg havde dog for mit Vedkommende troet, at de ærede Ministre for muligvis at lempe ved Sagen, som de allerede vare tilbøielige til i Folkethinget, her i Landstinget vilde have opfordret til at gaa ind paa den Endring, som begge de ærede Ministre have filllet i Folkethinget, og det var dog muligt, at Folkethinget, naar det fik en Betænkningstid af nogle faa Dage, kunde modtage et saadant Tilbud, som dengang var gjort det. Det er der naturligvis Ingen, der veed, men jeg siger, at det var dog tænkkeligt. Lad os ikke glemme, hvem det er, der staar her og venter paa den lovgivende Forsamlings Bevillie, Naade og Bistand. Det er de Allersattigste blandt de Fattige; det er dem, som ingen Ting have, og som intet Menneske have at henvende sig til. Det er dem, der vente. De bedre Stillede i Samfundet, de, der have Forældre, Venner og Bekjendte, som have Gode og Billie til at støtte dem, trænge ikke saa haardt som disse, der ere forladte i enhver Henseende, og tro ikke, at der ikke er mange af dem; thi der er virkelig mange. At opstille en Regel for Mennesker, som gaee ud paa, at de senere hen i Liden skulle faae en

Rettelse.

Sp. 307, Linie 13—14 f. n.: "Statsrevisionens Bestemning" læs: "Udvalgets Betænkning".